

[Chr. Nielsen.]

planer, hvorefter man lapper lidt her og der. Men Dag for Dag ødsles der med Arbejds-kraften til Rangering og andre unødvendige og uproduktive Ting, og imens breder der sig en mere og mere fortvivlet Stemning blandt de beskæftigede. De trange Plads-forhold gør Arbejdet dobbelt besværligt, og i mange Tilfælde medfører de forældede Bygninger og maskinelle Indretninger en direkte Fare for Legemsbeskadigelser eller endog Dødsfald. F. Eks. er der i Remisen i Nyborg i to Tilfælde indtruffet Ulykker, som har haft Døden til Følge, fordi Remisens Udkørselsport ikke er bygget til de store Lokomotiver. Efter det andet Dødsfald har man nu ganske vist 1 m fra Porten hængt en Jernkæde op, for at Lokomotivfyrbøderen eller Føreren skal ramle Hovedet mod denne Kæde og forhaabentlig trække det til sig, saa det ikke kommer i Klemme i Porten. Men jeg synes, det er klart og tydeligt, at man for de Penge, man nu maa udrede dels til Erstatning, dels til Pensioner, kunde have bygget adskillige Remiser om. Eller lad mig nævne et enkelt andet Tilfælde. Paa Godsbanens Remise er der stadig en utaalelig Røgplage, som har foraarsaget adskillige Kulosforgiftninger, men noget rationelt har man ingenlunde fundet paa at udføre for at komme dette Uvæsen til Livs.

De Ting, jeg her har nævnt, vedrører Statsbanerne, men jeg har villet trække dem frem, dels fordi det er sjældent, vi har Anledning til at beskæftige os med Statsbanerne, men samtidig ogsaa, fordi de samme Forhold i mange Tilfælde ogsaa findes ved Privatbanerne. Jeg har villet fremføre dem, for at den højtærede Minister skal forstaa, at det bliver nødvendigt i Fremtiden i høj Grad at lægge Vægt paa at føre Moderniseringen ind paa alle Felter, der vedrører Jernbanedriften.

Jeg forstaaar paa den ærede radikale Ordfører, at han ønsker Sagen henvist til et Udvalg. Efter de Bemærkninger, han fremkom med, om det urationelle i specielt Landevejstrafikken som Konkurrent over for Banerne og i øvrigt en Række af de Betragtninger, han gjorde gældende, vil jeg tro, at der er Mulighed for at opnaa et Flertal paa den danske Rigsdag, saaledes at der kan tilvejebringes en rationel Ordning, hvad hele vort Jernbanevæsen angaar. Jeg haaber — hvis jeg ellers har opfattet den radikale Ordfører rigtigt —, at Udvalget vil forsøge at naa frem til en Ordning, som kan betyde, at dansk Jernbanevæsen kommer under een Hat, og som tillige vil muliggøre

Besparelser og Moderniseringer, som den danske Befolkning vil modtage med Tilfredshed.

Ministeren for offentlige Arbejder (Carl Petersen): Maa jeg takke for Tilslutningen til Lovforslaget. De Spørgsmaal, der har været rejst under Debatten fra Ordførernes Side, har næsten, alle drejet sig om det samme, og jeg kan vist derfor svare under eet. Man har nævnt Spørgsmaalet om Privatbanernes samfundsmæssige Betydning, Spørgsmaalet om, hvorvidt de Beløb, der er stillet til Raadighed, er de rigtige, om Fordelingen mellem Kommunerne og Staten, om de gamle Pensionister og endelig enkelte specielle Spørgsmaal.

Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil anerkende Privatbanernes samfundsmæssige Betydning, synes jeg, at det Lovforslag, der nu er til Behandling, i Virkeligheden giver Svaret paa, idet man fra Regeringens Side for at opretholde Privatbanerne under en saadan Form, at de kan opfylde den Mission, de har, har ment det nødvendigt, at Staten stillede et Beløb paa 28 Mill. Kr. til Raadighed. Deri maa der ligge en Erkendelse af, at man anser Privatbanerne for et samfundsnyttigt Gode.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Delingsforholdet burde have været et andet, vil man sikkert let blandt Kommunalfolk — og jeg har Indtryk af, at de ærede Ordførere har en vis Tilknytning til de kommunale Institutioner — kunne blive enige om, at Kommunerne skulde være sluppet noget billigere, og at Staten skulde have deltaget med et noget større Beløb. Jeg synes dog, at hvis man vil se det under den rette Synsvinkel, maa man sige, at her møder Regeringen med et Forslag, hvorigennem man byder Kommunerne et Beløb til at ordne Forhold, som ellers er Kommunerne. Naar man mener, at Beløbet skulde have været større, vil jeg gerne sige, at jeg har mine Betæneligheder ved at gaa ind i denne Tankegang, fordi Sagen har den allernøjeste Forbindelse med det andet Spørgsmaal, der er blevet rejst, nemlig om Plan i Trafikken. Jeg har allerede i de Maaned, jeg har været Minister for offentlige Arbejder, haft rig Lejlighed til at erfare, at Kommunerne ikke altid er opmærksomme paa, hvilken Fare der ligger i at faa Kaos i Trafikken. De giver rask væk den ene Anbefaling efter den anden til den ene Koncession efter den anden, til Trafik, der kører sideløbende med Privatbanerne eller sideløbende med Statsbanerne. Alene af Andragendet til en saadan Koncession